

2012. október 05. (péntek) 17,30.-kor Emlékezés az Aradi Vértanúkra.

13 kopjafa a Szolnok Ispán körúti parkban. Mécsesek és emlékműsor. A Fiumei úti iskolások irodalmi összeállítással tisztelegnek az 1849 október 6-án Aradon kivégzettek előtt. Az 1848-49-es szabadságharc végét jelentő világosi fegyverletétel után a császári haditörvényszék ítélete alapján Aradon kivégezték a magyar honvédsereg 12 tábornokát és egy ezredesét, akik a bukást követően kerültek osztrák fogságba. A bécsi udvart az aradi fegyverletétel bősztette fel, hiszen a magyar seregek az orosz csapatoknak adták meg magukat, akik később foglyaikat- bár ennek ellenkezőjét ígérték- átadták a császáriaknak. A hadbírósi ítélet hamar megszületett, reggel fél hatkor megkezdődtek a kivégzések. Lázár Vilmost, Dessewffy Arisztidet, Kiss Ernőt és Schweidel Józsefet golyó-, Poeltenberg Ernőt, Török Ignácot, Lahner Györgyöt, Knezic Károlyt, Nagysándor Józsefet, Leiningen- Westerburg Károlyt, Aulich Lajost, Damjanich Jánost és Vécsey Károlyt kötél általi halálra ítélték. Vécsey Károly büntetését azzal súlyosbították, hogy végig kellett néznie társai kivégzését, mert őt akasztották fel utolsónak. A vértanú tábornokok sorban elbúcsúztak egymástól, Vécseynek már nem volt kitől búcsút vennie, ezért Damjanich holttestéhez lépett és megcsókolta kezét. Az aradi vértanúk kultusza már a kivégzés napján elkezdődött, hiszen – a szemtanúk elbeszélése alapján – már egy-két órával a kivégzéseket követően tömegekben zarándokoltak a kivégzés helyére a gyászolók. A gyász, a halál, az önfeláldozás mellett, a nemzet valós hite szerint a megújulás, a feltámadás, az élet is jelen van a gyásznapon. A tizenhármak áldozata, önfeláldozása jelentősen erősítette, egybetartotta a nemzetet. A szolnoki tiszteletadást az állami és társadalmi szervezetek koszorúzását követően mécsesgyújtás zárta.

A Vitézi Rendet v. Molnár János törzskapitány, v. ifj. Préda István v. őrmester és v. Molnár Gergely képviselte.